Єднаймося в Просвіті!

ГАЛИЦЬКА ПРОСВІТА

Дарма праця, пане-брате:
Коли хочеш грошей,
Та ще й слави, того дива,
Співай про Матрьошу,
Про Парашу, радость нашу,
Султан, паркет, шпори...
Теплий кожух, тілько шкода –
Не на мене шитий,
А розумне ваше слово
Брехнею підбите.
Вибачайте... кричіть собі,
Я слухать не буду...

Тарас ШЕВЧЕНКО

41 (509)
9 жовтня
2014 р.

Тижневик "Галицька Просвіта" * Засновник – Івано-Франківське ОО ВУТ "Просвіта" ім. Т. Шевченка * Свідоцтво – ІФ № 521 від 15.06.2004 р. * Шеф-редактор – Степан Волковецький * Головний редактор – Богдан Вівчар * Літературний редактор – Ірина Шумада * Верстка – Марія Дзебчук * Набір – Наталія Дяченко * Друк – КП фірма "ЛІК" * Тираж – 2000 примірників * Замовлення – № 1049 * Наша адреса: 76018, м. Івано-Франківськ, вул. М. Грушевського,18 * тел. (0342) 75-05-86, * тел./факс (03422) 2-38-67 * e-mail: oblasna-prosvita@ukr.net * http://uaprosvita.if.ua/ * Наші реквізити: Р/р 26003300012896 в ПАТ "Ідея Банк" МФО 336310, код 04929075. * За зміст і достовірність інформації у рекламі відповідає рекламодавець * Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій і подає матеріали для дискусії * За точність викладених фактів відповідає автор * Редакція застерігає за собою право редаґувати і скорочувати матеріали * Листування з читачами – тільки на сторінках газети

КОЛОНКА РЕДАКТОРА

ВОНИ ЗНОВУ НАС РОЗДІЛЯЮТЬ

Вибори – це завжди змагання технологій і політтехнологів. Винайдені ще в часи Кучми й аґресивно впроваджувані Януковичем і його адептом екс-мером Києва Черновецьким вони не змінюються. Спалах небаченого благодійництва у розв'язанні соціально-побутових проблем людей – пакети з гречкою та набором продуктів, з'ява купи газет, які підтримують певних кандидатів чи партій, засвідчують, що в неопосередкованому підкупі виборців мало що змінилося. Зрозуміло, що каруселі й купівля голосів можуть бути задіяні безпосередньо у день виборів, як і затягування підрахунку голосів і здача комісіями протоколів з мокрими печатками або їхня втрата.

Це прикро, хоч, як на мене, це випробування нашої моралі, людської і громадянської гідності. Гірше й прикріше інше. Навіть після Майдану, у часі війни з терористами й сепаратистами нас знову намагаються, як і колись, розділити. Пам'ятаєте, як Янукович разом із Медведчуком та іже з ними, коли вирувала Помаранчева революція, поділили українців на три сорти. Ніби нічого у них з того не вийшло. Але чи не той поділ і вдовбування східнякам ідеї про якийсь особливий статус Донбасу, який не почули, і спричинив нинішній спалах сепаратизму?!

Здавалося б, ця технологія розділення країни й народу більше не може бути використана, на неї мало б бути накладене табу. Та ба, вчорашні владці, себто реґіонали, які об'єднались у «Опозиційний блок», вкупі з сумновідомим Тігіпком із його «Сильною Україною», яка постійно ходила під реґіоналами, разом із комуністами знову ділять Україну. Аґресивно і безапеляційно вони заявляють про якийсь особливий статус промислових реґіонів, про те, що Київ розв'язав війну на сході й політику поставив вище економіки і знову не чує простих людей, які потребують елементарних благ. А ми, мовляв, знаємо, чого потребують люди промислових реґіонів й почуємо всіх і задовольнимо їхні потреби. І найосновніше – відмінимо пенсійну реформу, яку свого часу самі тріумфально ухвалили. Головне – оберіть нас до Верховної Ради. Дайте нам свої голоси і статус недоторканних.

Запитую себе: невже виборці після Майдану, під час війни і знищення, чи намагання знищити їхні родинні гнізда, повірять цим перевертням? І вже ж було: «Почую всіх!» Адже це вони, п'ята колона, всі роки Незалежності, працюючи на Кремль і напевно відробляючи юдині срібняки, довели Донбас до катастрофи. Невже цього не досить? Невже цього замало, щоб зрозуміти, що у Верховній Раді ці епігони «руского міра» і далі нищитимуть Україну і схід насамперед. Адже ж зрозуміло, що Путін не зупиниться і йому конче потрібна своя фракція в українському парламенті. Така, яка в унісон російським телеканалам і газетам із всеукраїнської трибуни звинувачуватиме українців у фашизмі, а леґітимну владу називатиме «хунтою».

А тепер запитаю українських виборців: Невже підтримаємо цей промосковський «Опозиційний блок»? Чи не час провести йому справжню люстрацію?! Хай і через сміттєвий бак...

Богдан ВІВЧАР

ГЕРОЇ НЕ ВМИРАЮТЬ



2 жовтня, в день народження колишнього студента Прикарпатського національного університету ім. В. Стефаника, Героя Небесної сотні Романа Гурика на подвір'ї університету урочисто відкрили обеліск Романові та його побратимам. Він загинув 20 лютого в Києві на Інститутській вулиці, коли в перших рядах захищав волю й свободу України від її ворогів. Цього жовтневого дня Романові мало б виповнитися 20 років...

ВКАРБОВАНІ В ГРАНІТ

«Відкриття обеліска в день народження Романа Гурика є знаковою подією, – зазначив ректор університету Ігор Цепенда, – Ми спільно думали над тим, як вшанувати пам'ять нашого студента, який став не тільки студентом-героєм нашого університету, а й символом українського студентства. Ми хотіли, щоб цей монумент був символом, пам'яттю йому, молодій людині, яка уособила всі прагнення українського студентства. Цим пам'ятником ми також прагнули підкреслити роль українського студентства і викладачів у боротьбі за Незалежність України». Ректор сподівається, що цей постамент нагадуватиме всім про Героїв Небесної сотні.

Мама Романа Ірина Гурик висловила вдячність ректору, викладачам, студентам, українкам діаспори за добру пам'ять про сина. «Щиро кажучи, я не сподівалася на такий пам'ятник: у часі війни в людей інші пріоритети... Розумію, що цей обеліск – данина пам'яті всім сучасним героям: і Небесної сотні, і полеглим у зоні АТО. Молю Бога, щоб Він зупинив навалу азійських окупантів на Україну й приніс мир у кожну українську родину та повернув живими всіх синів нашим матерям», – сказала пані Ірина.

Автор проекту обеліска – викладач кафедри образотворчого мистецтва Інституту мистецтв університету Володимир Кіндрачук. Стела виготовлена з червоного каменю, яка за формами нагадує барикаду, і встановлена на постаменті. На ній – мідний барельєф Героя з написом: «Роман Гурик, студент філософського факультету Прикарпатського національного університету імені Василя Стефаника, який загинув під час Революції гідності 20 лютого 2014 року» і барельєфне відтворення пам'ятника Незалежності в Києві та зображення хвилі беззбройної Революції гідності українців на Майдані в Києві. Додамо, що кошти на обеліск зібрали викладачі й студенти Прикарпатського національного університету, а також жертводавці української діаспори зі Союзу українок в Нью-Йорку.

У неділю на могилі Романа Гурика відбулася панахида.

Теодор ДРОВНИЧ

ПРЯМА МОВА: ФАКТ

З НІМЕЧЧИНИ ВИДНІШЕ

«Нафта падає. Бюджет котиться до чортів собачих. Економічний ріст дорівнює нулю. Промислового росту немає. Валютні надходження зменшуються. Платіжний баланс країни погіршується з дня у день...» Про таку реальну ситуацію в Росії з Німеччини, в якій тепер проживає, повідомляє екс-віце-прем'єр Російської Федерації Альфред Кох. Що ж, йому, напевно, краще видно економічне становище нашого північного сусіда. Шкода, що про це мовчать російські телеканали й друковані ЗМІ. Напевно, Путін їх заворожив.

НОВИНИ УКРАЇНИ І КРАЮ

Громадою поб'єм хабарника

Як ефективно боротися з хабарництвом, як громадськість може здійснювати свій антикорупційний контроль за органами державної влади та місцевого самоврядування, що таке конфлікт інтересів – ці та інші питання розглянули в обласному центрі під час круглого столу «Впровадження антикорупційних ініціатив на Івано-Франківщині».

Подією заходу стало й підписання Декларації безхабарності громадськими активістами та всіма зацікавленими. Експертом дійства виступив аналітик «Transparency International Україна» та голова ГО «Ні хабарництву! Я не даю і не беру хабарів» Сергій Гула.

За мужність – посмертно

Серед 159 українських воїнів, які проявили мужність і героїзм під час боїв у зоні АТО і яких Президент Петро Порошенко відзначив державними нагородами, – троє бійців спецбатальйону МВС «Івано-Франківськ»: Зорян Білінський, Андрій Карабінович та Михайло Погорєлов. Вони загинули під час виходу з «іловайського котла». Їх нагороджено посмертно орденами «За мужність» III ступеня.

Газ із Польщі

Польща після недовгої паузи відновила постачання природного газу в Україну. Про це повідомляє прес-служба компанії «Укртрансгаз». 2 жовтня були відновлені імпортні поставки блакитного палива з Польщі в Україну. Крім цього, в «Укртрансгазі» зазначили, що причиною припинення реверсу стало проведення реґламентних робіт, які «попередньо були узгоджені між операторами газотранспортних мереж Польщі та України».

Таке смертельне перемир'я

На Калущині поховали бійця добровольчого батальйону «Айдар» Василя Боднара, котрий загинув уночі з 26 на 27 вересня біля міста Щастя на Луганщині внаслідок мінометного обстрілу бойовиками позицій АТО. Його поховали в рідному селі Ріп'янка. За свідченнями рідних та друзів, Василь належав до когорти воїнів. Строкову службу пройшов у Військово-морських силах України, воював на Балканах, на Майдані служив у восьмій, афґанській, сотні, зокрема у Київській міській лікарні № 17 охороняв від беркутівців поранених майданівців.

У зоні АТО смерть ходила за ним по п'ятах – очевидці розповідають, що міг уже тричі загинути, та щоразу дивом виходив живим із пекла, навіть уцілів, коли танк, у якому їхав, підірвався на фугасі... У час хиткого перемир'я вона наздогнала прикарпатця.

Ліхтарі підсвітять парк

У міському парку культури і відпочинку в Снятині розпочали роботи з відновлення освітлення, яке не працювало вже близько десяти років. Робітники прокладають електричний кабель і готуються встановити нові металеві опори. Загалом, як повідомив веб-сайт Снятинської міськради, заплановано змонтувати близько 30 світильників.

КОРУПЦІЇ – БІЙ!

АНТИКОРУПЦІЙНИЙ ЗАКОН

Законопроект Президента України Петра Порошенка «Про систему спеціально уповноважених суб'єктів у сфері протидії корупції» Верховна Рада України ухвалила під час позачергового засідання.

Головним положенням цього антикорупційного закону є створення Національного антикорупційного бюро, завданням якого є протидія кримінальним корупційним правопорушенням, що вчинені вищими посадовцями чи представниками місцевого самоврядування і які становлять загрозу національній безпеці. Рішення було ухвалене після кількох спроб.

Нагадаємо, вранці активісти принесли під Раду десятки відер помідорів, аби при потребі закидати ними нардепів, якщо вони не проголосують за антикорупційні закони.

Підготовку законопроекту до другого читання проводитимуть за скороченою процедурою і обіцяють розглянути його уже 14 жовтня. Як очікується, нове бюро займатиметься розслідуванням корупційних злочинів, вчинених високопосадовцями: міністрами, депутатами, держслужбовцями 1–2 категорії, суддями, працівниками Генпрокуратури, військовими вищого офіцерського складу, керівниками держпідприємств.

ІВАНО-ФРАНКІВСЬКЕ ОБЛАСНЕ ОБ'ЄДНАННЯ ВУТ «ПРОСВІТА» ім. Т. ШЕВЧЕНКА

Вставай, народе, в святу годину,
Та не для помсти за рідну кров,
Вставай за правду, за Україну,
Вставай, народе, твій час прийшов.
Дмитро ПАВЛИЧКО

НД «Просвіта» 12 жовтня, 15.00

КРУГЛИЙ СТІЛ

«Вояки УПА – бійці АТО: історичні паралелі»

Приходь, якщо думка повстала!..

ШАНОВНІ КРАЯНИ! ДОРОГІ ПРОСВІТЯНИ!

Триває передплата на газету «ГАЛИЦЬКА ПРОСВІТА».

Передплатний індекс – 91083.

ВАРТІСТЬ ПЕРЕДПЛАТИ (без оплати оформлення):

на місяць – 4,30 грн., на півроку – 25,80 грн., на рік – 51,60 грн.

ХТО КОМУ ВИНЕН

ПОЧУТИ ГОЛОС ГРОМАДИ

Голова облдержадміністрації Олег Гончарук зустрівся з представниками громадських організацій та політичних партій області. Він заявив, що налаштовує себе на співпрацю з політичними силами та громадськими організаціями і хоче почути думки людей.

Голова ради профспілок області Ігор Басюк, виступаючи першим, зазначив, що Уряд не рахується з працівниками найманої праці, відбувається постійний наступ на права працівників. А ще Уряд хоче підпорядкувати собі соціальні фонди, які наповнюють працівники і роботодавці. Олег Гончарук пообіцяв зустрітись із керівником профспілок ще особисто, аби конкретніше обговорити проблемні питання.

Голова ГО «Народна рада Івано-Франківської області» Володимир Веркалець запропонував провести зустріч із ректорами вищих шкіл Прикарпаття щодо необхідності відкриття військових кафедр. Бо чимало молодих людей хотіли б вчитися військової справи, але військова кафедра існує лише в одному виші. Крім того, В. Веркалець запропонував ввести активістів Майдану та учасників АТО до складу громадської ради при облдержадміністрації для поліпшення її роботи. Підприємець Валентин Валентієв наголосив, що центральною проблемою залишається питання корупції. Чоловікові не сподобалось запровадження Мін'юстом системи електронних торгів, через яку банки за заниженими цінами продають об'єкти нерухомості, за які підприємці не спроможні сплатити по банківських позиках. О. Гончарук порадив звернутися з офіційним зверненням, на яке зреагують правоохоронні органи.

Учасники зустрічі вимагали звільнення представників попередньої влади, яких підозрюють у корупції, зокрема в медицині, лісовому господарстві та інших галузях. Голова облдержадміністрації порадив усім, хто має відповідні факти, звертатися до правоохоронних органів. Крім того, заявив, що всі люди, з якими він працює, його влаштовують. Він повідомив, що до виборів кадрових змін не буде.

Йшлося і про забезпечення війська, а також координацію діяльності громадських організацій у цій сфері. О. Гончарук пообіцяв створити координаційний центр, бо переконаний, що ситуація на сході не завершиться цієї зими і потрібно розробляти довготривалу стратегію.

Голова обласної організації «Жіноча громада» Михайлина Боднар попросила голову облдержадміністрації посприяти у питанні зменшення поборів у пологових будинках, і той пообіцяв дослухатися до цього звернення.

Згадали і про 5-ий батальйон територіальної оборони. Голова облдержадміністрації заявив, що підтримуватиме бійців батальйону, які опинились у скрутній ситуації, та пообіцяв, що не допустить, аби люди їхали в зону бойових дій непідготовленими, як це сталося зі згадуваним підрозділом.

Представниця «Жіночого товариства ім. Олени Теліги» Анна Якимів запропонувала керівництву області змусити мільярдерів і мільйонерів області дати кошти на підтримку армії. Адже вони нажилися на ресурсах нашого краю.

Голова облдержадміністрації порадив прикарпатцям готуватись до вимикань світла. Відключення будуть плановими, про них повідомлятимуть заздалегідь, але уникнути примусової економії не вдасться, застеріг він.

Наш кор.

ПОЗИЦІЯ

ТРЕБА ДІЯТИ ВЖЕ

Народна Рада Запоріжжя і Запорізької області, яку очолює просвітянин голова Запорізької ОО ВУТ «Просвіта» ім. Т. Шевченка Олег Ткаченко, переймаючись суспільними проблемами і критично оцінюючи ситуацію в державі, звернулась до Президента, Прем'єр-міністра, голови ВРУ, Міністра оборони, до політичних партій і громадських організацій із заявою-ультиматумом. У ній висловлено думку, що влада утаємничує відомості про справжній стан речей, засади внутрішньої та зовнішньої політики. Неприйнятним, на їхню думку, є президентський проект змін до Конституції № 4178-а від 26 червня, яким передбачено усунення народу від управління державою, контролю за владою, надання особливого статусу мові окупанта, що веде до нищення української нації.

Прикрим є невизнання факту російсько-української війни і не запровадження воєнного стану. А також ухвалення антиконституційних законів про особливий статус окремих реґіонів Донбасу та про амністію терористів і сепаратистів. Не надання українським батальйонам належного озброєння у час протистояння із добре озброєним російським аґресором є свідомим винищення українських патріотів, які заявляли, що після сходу підуть на Київ. А тим часом, на складах, зокрема у с-щі Оршів Рівненської області, зберігається й іржавіє безліч зброї і техніки. Як же це так, що військові й цивільні чиновники, генерали, полковники та іже з ними протягом багатьох місяців так і не спромоглися забезпечити армію – бійців, які воюють на передовій, ані зброєю, снарядами, амуніцією, ані системами захисту і життєдіяльності, тим самим відверто працюючи на ворога. І лише завдяки волонтерам, гривням бідного люду, армію озброюють, одягають, годують, екіпірують. Хіба це нарешті не предмет розгляду прокуратурою і відповідними правоохоронними органами щодо притягнення до відповідальності саботажників і п'ятої колони. «Президенте! Хто відповість за смерті тисяч наших співвітчизників?» – запитують запорожці.

Народна рада Запоріжжя та запорізького краю висунула ультиматум владі. У ньому, зокрема, поставлені вимоги:

негайно розконсервувати всю наявну бронетехніку з метою її відправлення на російсько-український фронт;

негайно передати на російсько-український фронт усю наявну дієздатну бронетехніку (у першу чергу – нову) з метою переформатовування суто піхотних загонів (які зараз переважають на фронті) на мотострілецькі з'єднання;

негайно розпочати повну мобілізацію. Для ефективного здійснення як оборони, так і наступальних операцій, та формування з мобілізованих нових з'єднань. Замість піхотних підрозділів формувати мотострілецькі батальйони;

через нездатність планувати й керувати військовими операціями, весь склад Генштабу розжалувати в рядові й відправити на фронт. Призначити на посади бойових офіцерів, що брали безпосередню участь у боях на російсько-українському фронті. У разі необхідності, негайно присвоїти цим офіцерам звання, достатні для обіймання цих посад;

негайно ліквідувати штаб АТО й покласти на Генштаб України розробку та здійснення повноцінної військової операції з метою звільнення України від російських окупантів. Склад штабу АТО розжалувати в рядові й відправити на фронт.

Запропоновано також створити Ставку Верховного Головнокомандувача, ввести воєнний стан, відкликати одіозні закони про особливий статус Донбасу, за некомпетентність звільнити голову Нацбанку Гонтарєву, звільнити й притягти до криміналу осіб, причетних до іловайської трагедії.

В разі невиконання цих вимог запорожці погрожують розпочати імпічмент Президента. Чи дослухається влада, чи почує у багатьох випадках справедливі вимоги.

Богдан ВІВЧАР

НА ТОМУ СТОЮ

АНТИРАСИСТСЬКИЙ КОНҐРЕС МАЄ ВІДБУТИСЯ

ВІДКРИТИЙ ЛИСТ ДО ДЕПУТАТА ВР М. ДЖЕМІЛЄВА

Коли Гітлер прийшов до влади 1933 р., уряд СССР спромігся організувати Світовий антифашистський конґрес, який відбувся 1934 або 1935 р. Це був вдалий пропаґандистський хід Москви. На конґресі виступали відомі тоді Андре Жід, Ромен Роллан, Ілля Еренбург і навіть від України Іван Микитенко – згодом знищений КҐБ. Конґрес з'єднав усі антифашистські сили світу і сприяв перемозі над фашизмом. Конґрес ухвалив резолюцію, яка накреслила дальшу працю антифашистів світу.

Сьогодні наша планета стоїть перед зухвальством расистів «руского міра», які на очах цілого світу розгортають свою расистську політику: після поневолення Чечні, «руский мір» веде політику знищення українців, кримських татар та, зрештою, всіх народів, які не входять до «руского міра», тобто не є виконавцями злочинної волі кремлівських расистів.

Світ відповів на виклик «руского міра» санкціями. Цей крок не можна не вітати, але треба затаврувати нечуваних зухвальців так, як затаврував фашизм у XX столітті Світовий антифашистський конґрес. Треба на світовому форумі донести до всіх народів землі правду про расистську політику, ведену «руским міром», про геноцид і звірства сучасних фашистів. Треба, щоб факти геноциду чеченців, українців та інших народів дійшли до свідомості всіх народів землі, не тільки великих, а всіх малих і дрібних. Треба, щоб ізоляція сучасних послідовників Гітлера стала всесвітньою. Треба, щоб заходи, які робить Європейський Союз та Америка були зрозумілі й були підтримані усім людством. Це можна осягти широкою пропаґандистською кампанією і першим ділом організацією Світового антирасистського конґресу.

Першим кроком для цієї мети треба зібрати організаційний комітет конґресу. Такий комітет має увібрати усі світові антирасистські сили: насамперед це жертви «руского міра»: Чечня, Україна, кримські татари. Комітет мусить мати у своєму складі Президента України, представника екзильної Чечні, представника кримських татар та відомих антирасистів світу – Леха Валенсу, сенатора США Мак'Кейна, представників Польщі, Литви, Латвії, Естонії та інших східніх європейських держав – потенційних жертв аґресії «руского міра».

За почесних голів конґресу мають бути президенти США та ЄС.

Організаційний комітет має виробити порядок дня конґресу, домовитись про місце проведення конґресу. Це може бути Нью-Йорк або одна з європейських столиць. Це може бути, зрештою, і столиця України.

Європейський Союз та США нададуть такому Світовому конґресу всіляку підтримку.

Отже, з Богом, активісти Світового антирасистського конґресу!

Світ і світова історія чекають на вашу чесну і шляхетну активність!

Хай живе Світовий антирасистський рух!

Ганьба расистам «руского міра»!

Ганьба вождю сучасного расизму – Володимиру Путіну!

Святослав КАРАВАНСЬКИЙ

ВИБОРИ-2014

У ЧОМУ ПРИЧИНА?

В Інформаційній аґенції «Наголос» відбулася прес-конференція на тему: «Чому в українському парламенті не буде української національної складової?»

Центральна виборча комісія своєю постановою від 26 вересня 2014 року № 1215 «Про відмову в реєстрації кандидатів у народні депутати України, включених до виборчого списку політичної партії Конґрес Українських Націоналістів, на позачергових виборах народних депутатів України» безпідставно і незаконно відмовила в реєстрації 97 кандидатам зі списку партії із 101, затверджених XV Збором Конґресу Українських Націоналістів. Таким чином вона здійснила наругу над волею більш ніж 50-тисячної партії націоналістів та мільйонів симпатиків націоналістичної ідеї по всій Україні. Конституційне право людини обиратися і право виборців вільно обирати зухвало потоптане членами ЦВК. Знову у списках партій фігурують зрадники України: реґіонали і комуністи, представники олігархічних кланів. ЦВК своїми діями спровокувала збурення українства.

В прес-конференції взяли участь голова ВУТ «Просвіта» ім. Тараса Шевченка Павло Мовчан, голова Конґресу Українських Націоналістів Степан Брацюнь, голова Спілки офіцерів України Євген Лупаков.

Н. К.

ЖИТТЯ ОСЕРЕДКІВ



Під час літературної години

ДВА КОЛЬОРИ МОЇ...

ЮНІ ПРОСВІТЯНИ З ГОЛИНЯ ВШАНУВАЛИ ДМИТРА ПАВЛИЧКА

Видатному поетові сучасності, Героєві України, нашому землякові зі Стопчатова Косівського району Дмитрові Павличку минуло 85 років. З цієї нагоди у Голинській школі члени наукового гуртка «Літературознавець», який працює при Войнилівському ЦДЮТ, провели літературну годину «Живе моє життя в мені».

Учні 7–11 класів, учителі-просвітяни, а також шкільні бібліотекарі з Кропивника, Тужилова, Пійла, Сівки-Калуської почули цікаві факти з життя Дмитра Павличка, ознайомилися з оглядом його поетичної і перекладацької діяльності, які представили юні дослідники-літературознавці Діана Павлів та Марія Романишин.

Гуртківці та члени «Молодої Просвіти» Роман Гладенький, Іванна Локатир, Василина Пицків, Ростислав Мосюрчак, Руслан Ягілович майстерно прочитали зразки громадянської лірики поета, а Ярослав Комар, Андрій Яцук, Анастасія Відливана, Анжела Шевчук, Христина Качак, Оксана Барнич – задушевні інтимні поезії.

Керівник гуртка і наставник молодих просвітян, учителька української мови і літератури Голинської ЗОШ I–III ступенів Оксана Тебешевська охарактеризувала пісенну творчість ювіляра, зокрема такі Павличкові шедеври, як «Два кольори», «Впали роси на покоси..», «Лелеченьки», «Явір і яворина» та інші.

У зв'язку з сьогоднішньою ситуацією в Україні присутні почули тільки одну з цих пісень – «Два кольори», яку виконала Христина Качак. Цей твір прозвучав як реквієм за тими, хто загинув в АТО, захищаючи Україну від російського аґресора.

Завершився захід бібліографічним оглядом, який зробила завідувач Голинської шкільної бібліотеки, просвітянка Іванна Яцук, та вдячними словами гостей.

Упродовж літературної години рефреном звучали слова Михайла Слабошпицького про Дмитра Павличка: «Ця постать однаковою мірою належить і нашій історії, і нашому дню. І в цьому також – його абсолютна унікальність – він не спочиває на заслужених лаврах, а й сьогодні лишається однією з найпомітніших (і, звичайно, найіменитіших) дійових осіб сучасності».

Діана ПАВЛІВ,
член гуртка «Літературознавець» та «Молодої Просвіти» с. Голинь

14 ЖОВТНЯ – СВЯТО УКРАЇНСЬКОГО КОЗАЦТВА. РІЧНИЦЯ УПА

ДВА СИНИ ВІЛЬНОЇ УКРАЇНИ

(МІНІ-ПОЕМА)

I
Вкраїна вільна має двох синів,
Яким давно вже за вісімдесят.
Одного аж в Америці я стрів,
Стрільця-повстанця, родом з-під Карпат.

Він не зазнав тортур у КҐБ,
Ані дороги смертної в Сибір.
Дивується, як уберіг себе,
Перетерпівши лих немало й бід,

Допоки океан не переплив.
Одначе й тут його чекав не рай.
Щоправда, ліс в хурдигах не валив,
Не чув од конвоїра: «Подихай!»,

Проте безхліб'я звідав, холод – теж
І працю… працю до немоготи.
Відтак женився. Збудував котедж,
Щоб діточки могли у нім рости.

Все те, за що під кулі йшов колись,
Здобув ось тут, в нерідній стороні.
Неначебто удруге народився,
Лишень в душі бринять старі пісні.

Пригадує, як билася чота,
Щоб захистити батьківський поріг.
Горіли села. Лютувала мста,
А вдіяти нічого він не міг.

А тут, в Новому світі, ґаздов єсть,
Та що там ґаздов – справжній багатій.
Бляшаний тризуб береже, як честь,
З яким на Прикарпатті йшов у бій.

Показує реліквію свою:
«Дивіться, гейби золото блищить!»
Я з ним, героєм-вояком, стою.
Люблю його. Ну як же не любить!?

II
А другий син у Калуші жиє,
Шанованим там чоловіком став.
Вже в нього вільна Україна є,
Та статків він, як перший, не надбав.

Забрала силу молоду тайга,
А дім вітцівський – владці-чужаки.
Ще якось сам собі допомага,
Бо пенсія у нього – копійки.

Такі тут всі, що з вояків УПА,
Все менше й менше з кожним роком їх.
Місцева влада – рідна й не скупа:
Відкраює з бюджету щось для них.

А ось у Києві їх чин не визнають,
Бо в більшості парламентській оті,
Що все на млин Росії воду ллють:
«С бандєровцами нам нє по путі!»

Я з калушанином по місту йду.
Сорочка-вишиванка під мундир.
Ще творить крок його тверду ходу
І пильний погляд ще сягає зір.

У школі на лінійці виступав
І каже: «Слухали м'я дітлахи.
Їм треба конче знати про УПА,
Бо досить сильні наші вороги».

І «Путін-цар» не йде йому з ума,
І «рускій мір», і ціни на торжку.
На пульсі часу руку він трима,
Мов палець на рушничному курку.

І вірить в ліпші українські дні,
Як сонце в хмарах вірить у блакить.
Прощаємось. Правицю стис мені.
Люблю його. Ну як же не любить?!

III
Люблю обох. Пишаюсь обома
На цілий світ, на континенти всі.
І це мене, мов леґіт, обійма,
Що скупаний у вранішній росі.

Бо в мене є Держава, власне, – Дім.
Не бомж я в світі – а громадянин.
Ось паспорт. Тризуб світиться на нім.
За нього билися, ішли на згин.

За нього й нині молодим бійцям
Доводиться в Донбасі смерть стрічать,
Бо голови, мов головешки, там
Спахнули проти нього і горять.

Тримаймось, українці! Бережім
Свою Державу, як мале дитя.
Старих героїв двох не засмутім,
Продовжім боротьбою їм життя.

Хай будуть з нами їхні думи й дух,
Які рушали перші на Майдан.
Сталімо волю й військо, мов обух,
На задній план – канапу та екран.

Іван ПАВЛІХА, *Нью-Йорк–Калуш*

БОЛГАРСЬКІ ЕТЮДИ

ПЕРШИЙ І В БОЛГАРІЇ БРЕХЛИВИЙ

В Україні його не бачу. І не хочу. Я і в Болгарії не палав бажанням причащатися брехнею Першого російського каналу.

Та коли є можливість, бере цікавість, а як саме вони брешуть про події в Україні, які тут називають українською кризою (ніби це не вина Росії).

Ось вони щодня переконують всіх і вся, що українські добровольці щодня обстрілюють житлові райони Донецька, незважаючи на перемир'я. Обертають піджак навиворіт, наче це не бойовики, не росіяни, лукавлячи, обстрілюють мирних жителів підкорених районів Донбасу.

І так кожен факт обернено пропорційно, перелицьований із правди на брехню.

Як тут не будеш зомбований (звичайно, не я) коли правди вдома росіяни й донбасівці не чують? Хоч Інтернет ніхто не відміняв.

Болгари загалом підтримують (в усякому разі у Несебрі) українців. Навіть полемізують із російськими туристами. А Путіна називають людиною несповна розуму. Напевно, вони не довіряють «пєрвому російскому», а болгарське телебачення подає події в Україні правдиво.

На жаль, російське телебачення заражає бацилами брехні й фальші майже весь світ. Українське ж поки що ходить в пасинках. Звідси і програємо інформаційну війну.

СНД НА ПІСКУ

Пляж на Чорному морі у Болгарії. Море води, море людей. Тут болгари, поляки, угорці, румуни, росіяни, білоруси і, звичайно, українці.

Може, їх і більше, ніж чуєш по мові, але у нас ще й українці російськомовні. Тут добре, всі задоволені, спокійні, виглядають добрими, жодної політики. Наче і нема війни на світі.

Утворилося невелике кулко з кількох людей: двоє білорусів (чоловік+дружина), одна росіянка, і я слухав їхню розмову. Йшлося більше про життя-буття у їхніх країнах. Була якась задоволеність у їхніх словах, примиреність з дійсністю путінської Росії і лукашенківської Білорусі. Жаліли своїх родичів в Україні.

В розмову не втручався. Навіщо кидати бісер перед відомими тваринами? Просто подумав, що з таким способом життя як у цих країнах можна йти лише у минуле, жити в ньому по-совковому без радісної перспективи.

У нас, в Україні, зараз сумно через війну. Але народилася й виховується нація перспективи, є світлі надії на розвиток держави, обнадійливі зрушення в суспільстві.

Бо вони думають про Митний союз, про СНД, а ми живемо й надихаємося європейським духом.

…Вода накочується на пісок і змиває сліди бесідників із СНД. Минуле змиває.

Василь БАБІЙ, *просвітянин*

ВАРТО ЗНАТИ

ПОЄДНАЛИ ГРОМАДИ ПИСЬМЕННИКИ

Цьогорічний вересень ювілейним видався у новітній історії нашої Вітчизни. На початку місяця минуло 25 років з часу першого з'їзду Руху, цього потужного фундаменту Незалежності України, а наприкінці – 85-та річниця народження одного з його засновників – поета Дмитра Павличка.



Делеґація української Новиці вшановує Богдана Ігоря Антонича в Новиці польській

Саме в ці вересневі дні, 25 років тому, напередодні свого 60-річчя приїздив Дмитро Васильович на Калущину, де балотувався до Верховної Ради тоді ще існуючого СССР. Пригадується, як тоді зустрічала свого народного поета Новиця. У просторому залі місцевого Будинку культури по-справжньому не було де голці впасти, бо прийшли не лише новичани, але й мешканці навколишніх сіл. Уродженець Стопчатова, що на Косівщині, знову поєднав два села, як і далекого 1367 року боярин Вахно Тептюхович, отримавши від короля в дарунок солеварні Стопчатова і Новиці.

З великою промовою на велелюдному зібранні виступив тоді майбутній очільник місцевого осередку «Просвіти», вчитель Іван Дутчин. У ній були закумульовані основні завдання майбутньому депутатові, що зводилися до звільнення з пут колоніального тоталітарного комуністичного минулого і запровадження в Україні європейських цінностей.

Схвильованим був і виступ Дмитра Павличка, адже у словах попереднього промовця прозвучало те, з чим власне і йдуть українські демократи до Союзної Ради.

На завершення зустрічі новичанка Марія Іванюк привітала високоповажного гостя зі славним ювілеєм і подарувала йому бойківську вишиванку, а квіти подарували двоє першокласників – Петро Перегіняк і Тарас Петрів. Це було свято справжнього духовного піднесення села. А Калущина на виборах дала Дмитрові Павличкові 87 відсотків голосів.

По завершенні навчання в школі (через 10 років) хлопці написали лист Дмитрові Павличкові в його бутність Надзвичайного і Повноважного Посла у Польщі, де згадали той незабутній день зустрічі, окреслили роки, прожиті в Незалежній Україні. Невдовзі на адресу Петра Перегіняка прийшов лист із амбасади України у Польщі, в якому Дмитро Павличко пише:

«Мене зворушив лист, я так само пам'ятаю Новицю, твоє чудове село. Тим паче, що у Польщі є село Новиця, де я часто буваю, бо там народився великий поет Богдан Ігор Антонич.

Якщо ти захочеш, прочитаєш на святі українського прапора це моє слово:

Дорогі громадяни Новиці!

Ви першими в Україні підняли наш прапор, ви вітали мене, вашого кандидата в депутати ще до імперської Верховної Ради, тими священними барвами нашого знамена, блакитним і золотим кольорами, що є символами води і хліба, неба і землі. Вклоняюся вам з Варшави!

Наша держава не досконала, не така, як ми її уявляли, бо не маємо патріотів там, де вирішуються кардинальні питання нашого життя, але це вже наша держава, і її треба, виховуючи, як дитину, любити, як дитину. Наша слабкість у тому, що не можемо об'єднатися. Нас нищать амбіції вождів.

Але держава є! Вона встоїться, зміцниться і розвинеться. І сьогодні знову для нас найважливіше утримати цю ж таки державу…

Ваш Дмитро Павличко

Варшава 16.11.99»

Ще 15 літ минуло з того часу, але якими актуальними є ці слова, особливо напередодні виборів, де знову не можуть вгамувати свої пристрасті вожді!

Але, що найцікавіше, саме цей лист письменника Дмитра Павличка про Богдана Ігоря Антонича і польську Новицю поклав початок співпраці громад двох сіл із двох держав: польської і української Новиці. І знаменно, що саме в ці дні українська і польська спільноти відзначають ювілей Богдана Ігоря Антонича. Минає 105 років його народження. І в Новиці польській, і в Новиці українській будуть звучати поезії Богдана Ігоря Антонича і Дмитра Павличка, письменників, які поєднали громади.

Віра ПЕРЕГІНЯК

РОСІЯНИ ПРО РОСІЮ

БУДЬ ТЫ ПРОКЛЯТА, РАША-РАСЕЯ!

Здравствуйте! Замечательный российский актёр, народный артист СССР, Олег Басилашвили по поводу событий в Украине и участию в них России с горечью сказал: «Этих мерзавцев, кто бы они ни были, спровоцировавших военные действия, рано или поздно будут судить судом всех народов. На месте повстанцев я бы вышел на высокий холм, взял бы в руки оружие, положил его на землю и закричал: «Братцы, все! Мы прекращаем стрельбу…»

Нам надо заниматься не захватом новых земель, а внутренним устройством страны.

Золотые слова! Мне к ним добавить нечего, только вот это недавно написанное стихотворение. Прости нас, Украина!

ПУТИНСКОЙ РАШЕ

А тебе всё земли этой мало.
Аппетит не умерила свой…
Ты в Европе войну развязала
К юбилею Второй мировой.

Ты привыкла держать хвост трубою –
В чёрном деле завидная прыть.
Нынче Гитлер гордился б тобою:
Вот как надо границы кроить!

Захотелось тебе после Крыма
В глотку новых кусков пожирней.
В Украину ты без перерыва
Посылаешь на бойню парней.

Грезишь ты об имперском престиже
(Кровь течёт там уже не ручьём).
Ты ж глаза округляешь бесстыже,
Мол, а я тут совсем ни при чём.

Псков, Калуга, Владимир, Воронеж –
Сколько мест ещё будет таких?..
Как бомжей, ты украдкой хоронишь
«Добровольцев» погибших своих.

Зёрна зла всюду с щедростью сея,
Без паскудств ты не можешь ни дня.
Будь ты проклята, Раша-Расея!
И Господь да услышит меня!

С уважением, ***Александр БЫВШЕВ,***
Орловская область, пос. Кромы

Інфляція з'їдає гаманець

Світовий банк учетверте від початку цього року погіршив прогноз для економіки України. Директор Світового банку в справах України, Білорусі та Молдови Чімяо Фан на презентації нового економічного огляду і макроекономічного прогнозу для України сказав: «Ми прогнозуємо, що ВВП України впаде на 8 відсотків в 2014 році і на 1 відсоток – в 2015-му». Також Світовий банк очікує прискорення інфляції в Україні до 19 відсотків у нинішньому році і до 10 відсотків – у наступному. Гаманець усе худшає.

І взимку буде тепло

Тепло у класах та ігрових кімнатах і спальнях школи та дитсадка Лісного Хлібичина на Коломийщині цієї зими забезпечить нова котельня, що працюватиме на «альтернативному» паливі. Нова теплоустановка, переконаний Михайло Драч, керівник підприємства, що споруджувало котельню, дозволить на одній гігакалорії тепла, яке подають, заощаджувати в середньому 200 грн., а за рік – до 100 тис. грн. «Сьогодні надзвичайно важливо, що опалення школи і дитсадка не буде залежним від проблем із постачанням газу чи інших ситуацій, – вважає заступник голови облдержадміністрації Сергій Адамович. – Спорудження котельні – гарний приклад державно-приватного партнерства».

З РОСИ І ВОДИ!..

ВІТАЄМО!



Громадська діячка, завідувачка культурно-масової роботи ОО ВУТ «Просвіта» ім. Т. Шевченка

МИХАЙЛИНА БОДНАР

4 жовтня відзначила поважний ювілей.

Просвітяни краю вітають її з цим славним святом, зичать на довгі роки бути такою ж енергійною та корисною громаді, успіхів в усіх сферах життя. Ласки від Бога та благих літ, шановна ювілярко!

Голова ОО ВУТ «Просвіта» ім. Т. Шевченка Степан ВОЛКОВЕЦЬКИЙ

***



У ці дні святкує 55-річний ювілей працівниця «Української книгарні» ВГЦ «Просвіта»

ЛЕСЯ КОЗАК.

Щира просвітянка, українка з роду вона всією душею і серцем вболіває за утвердження української ідеї в багатьох відвідувачів книгарні. А для цього насамперед дбає про розширення переліку української книги, пісенних і музичних нотатників, які так потрібні нині людям. І для кожного вона знайде лагідне слово, дасть добру пораду, зігріє усмішкою.

Зичимо шановній ювілярці многих, Господом благословенних, літ, родинної злагоди і тепла, невмирущого національного духу й віри у щасливе майбутнє України.

З роси і води!

Від просвітян краю голова ОО ВУТ «Просвіта» Степан ВОЛКОВЕЦЬКИЙ

ЮВІЛЕЇ

СПІВАЙ МЕНІ, СПІВАЙ!..

У Міжнародний день музики відзначив 70-річний ювілей відомий співак та педагог Михайло Сливоцький.



Творчу діяльність прикарпатський соловейко розпочав 1966 р. після закінчення Коломийського педучилища. Працював учителем музики в Коломийській початковій школі № 4. На службі в Збройних силах був солістом ансамблю пісні і танцю Приволзького військового округу. Від 1969 до 1973 р. – соліст Івано-Франківської філармонії. Згодом працює викладачем постановки голосу Прикарпатського національного університету ім. В. Стефаника. 1976 р. за виконавську майстерність йому присвоєно почесне звання «Заслужений працівник культури Української РСР». 1983 року став доцентом, 1985-го обраний завідувачем кафедри музики з методикою її викладання. Нагороджений Почесною грамотою Президії Верховної Ради Української РСР.

У грудні 1995 року за значний особистий внесок у розвиток і популяризацію культурно-мистецької спадщини українського народу, високий професіоналізм Указом Президента України йому було присвоєно почесне звання «Заслужений діяч мистецтв України». Нагороджений значком «Відмінник народної освіти». Має вчене звання професора.

Хто слухав спів Михайла Сливоцького, хто слухає його нині з платівок, відчуває дивовижу душевного оновлення. У ньому багато світла, прозорості, ліризму, немов тече в душу жива цілюща вода полонинських ручаїв, голосисто-дзвінких водоспадів... Михайлові пісні несуть у собі чарівний світ глибинної духовності й вселюдської сили одвічної любові, доброти, національної закоріненості. Власне тим, без чого людині у веремії життя існувати важко, зрештою, неможливо.

Його ліричний тенор приємно полонить, виконавській манері притаманне глибоке проникнення у пісенний твір, тонке розуміння поетичної і музичної мови, м'який ліризм і надзвичайна задушевність.

– Я завжди намагався вкласти у кожну пісню свою душу, прискіпливо ставився до репертуару і добирав тільки ті пісні, які особливо хвилювали, зачіпали найпотаємніші струни душі. Найдорожчі з них – про матір, – розповідає Михайло Юрійович. – Виконуючи їх, я щоразу думкою летів до своєї неньки, яка виростила нас, чотирьох дітей... Співаючи про матір, думаю про всіх матерів, про матір-Батьківщину і всім серцем прагну передати любов до неї.

Михайло Сливоцький представляв українську пісню і за кордоном – у Болгарії, Румунії, Польщі, Словенії, Югославії, Німеччині, Росії, Білорусі, Молдові, Таджикистані, країнах Прибалтики, в Японії, Фінляндії, Конґо, США, Австралії, Австрії, Франції, Канаді... Пісня – явище особливе, її сприймають всюди, вона передає характер народу-творця. Вслухайтесь у мелодію незнайомого краю – і ви відчуєте його...

Його багатогранний талант виявився й у вихованні студентів, які нині працюють у професійних колективах та викладають у музичних закладах. За рівнем професіоналізму, виконавської культури й масштабом творчої діяльності заслужений діяч мистецтв України, професор Михайло Сливоцький належить до найвизначніших майстрів вокально-педагогічної діяльності краю.

З роси і води, Михайле Юрійовичу! Многих, Господом благословенних, літ.

ПРОСВІТЯНИ

ІМЕНОСЛОВ

ТАЄМНИЦІ ІМЕНІ

ВАРВАРА

Ім'я Варвара вперше з'явилося десь на околицях Римської імперії. В основі його лежить латинське слово барбарус, котре перекладається як чужий, суворий, а інколи й як не зрозумілий. Цим найменням римляни «охрещували» жителів та вихідців із давніх германських і сусідніх з ними країв.

Від часу зруйнування Рима назва барбарус набрала ще одного відтінку – стала синонімом слів: той, хто знищує, руйнує, і породила слова варвар, варварство, варварський.

Людське ім'я Варвара (тобто та, що прибула з чужого, «дикого» краю, або та, котру не можна добре зрозуміти) спільне зі згаданими словами. Воно широко розповсюджене по всій Європі та інших континентах. У германських, романських і деяких слов'янських мовах це ім'я й досі починається звуком «б» (Барбара), а в українській, російській та інших мовах звучить як Варвара – у такій формі воно було запозичене через новогрецьку мову.

У росіян донедавна зустрічалася чоловіча форма імені: Варвар, Варварій.

Від імені Варвара в українців є лише кілька прізвищ: Варварич, Варварчук, Варварук, Варук, Варчук, Варченко, Варенко.

СОФІЯ

Приємне й звучне ім'я Софія є, так би мовити, сестрою-близнятком грецького слова софіа (мудрість). Популярним воно стало після канонізації імен членів леґендарної сім'ї християнських великомучениць: матері Софії та її трьох доньок, котрі мали такі наймення: Агапе, чи Хоріс (Любов), Пистіс (Віра) та Елпіс (Надія). Ім'я Софії з церковних «святців» згодом пішло «в люди».

На честь великомучениці чимало храмів Східної Європи, в тому числі й храми Києва, колись були названі її ім'ям. Це ж наймення носить і столиця Болгарії.

Пестливих форм ім'я має немало: Софійка, Софочка, Софка, Соня, Сонечка, Сонета й інші.

До родинного кола наймення входить кілька імен та наукових термінів: Софрон (ясномислячий), софістика, софізм, софізмат, філософія.

НЕЗАБУТНІ

СВІТЛО ЛЮБОВІ Й МИЛОСЕРДЯ

Коломия для багатьох уродженців інших міст і сіл стала рідною. Тут зробила перші проби пера і Катерина Коваль (Заянчівська). Вона народилася 1947 року на Хмельниччині, прожила в місті над Прутом з 1975 до 1991 року, працювала на взуттєвій та швейній фабриках. Переїхала з сім'єю до Кам'янця-Подільського.

Літературна біографія Катерини почалася саме в Коломиї. В місцевих та обласних газетах друкувалися її вірші. А перша збірка «Айстра біля очей» вийшла 1996 року. Її редактором був відомий поет Василь Рябий. Він свого часу запросив авторку на засідання літоб'єднання «Коломийка» при редакції газети, яке очолював, пізніше – до літературного товариства «Плин», щоб поетеса вдосконалювала майстерність, знайшла своє слово, а до останньої її збірки написав передмову «Лірична сповідь айстри».

У Катерини Коваль вийшли ще такі книжки: «На роздоріжжі світу» (2001), «Автограф на снігу» (2008), «Феєрія осені» (2011). Її вірші публікувались у збірниках «Перемога 1945» (2004)), «Кам'янець-Подільські мости» (2006), «Грані тисячоліть на струнах слова» (2006), «Ледача бджілка» (2008)...

Поетична творчість Катерини Коваль – це літературний щоденник, в якому вона записувала свої думки, почуття, враження. А ще трохи малювала, що розраджувало її у житті після трагічної смерті чоловіка.

Катерина Коваль відходила в інший світ важко, але вона до останнього подиху несла любов до красного слова. Критик і літературознавець Петро Сорока з Тернополя у своїй книжці «Дерево над водним потоком» зазначив: «Катя писала щирі й проникливі вірші на рівні того світлого й невеликого поетичного хисту, який вділив Господь. Але головне для нас не величина таланту, головне – примножити його, яким би він не був, залишити на землі світло любові, добра і милосердя. Каті Коваль це вдалося».

Подих літа – кольорові дні.
Як любові подих...
Подих літа – пісня і трава,
Квіти і дерева буйночубі.
В квітах я виловлюю слова,
Як проміння вранці їх розбудить.

Василь ГЛІД

Усміхніться

* * *

Помирає старий бандерівець і кличе до себе священика, щоб висповідатися:

– Хтів би'м, святий отче, висповідатися перед тим як вмру.

– То кажіть, чим ви прогнівили Господа Бога нашого?

– Та, вбив 26 москалів, 24 комуністи...

– Зачекайте, ви спочатку висповідайтеся, а про добрі справи пізніше побалакаємо!

* * *

Помирає старий бандерівець та й кличе до себе сина:

– Сину... сину, я вже старий, вмираю, заклич ми секретаря Компартії району...

– Тату, ви що – здуріли, що люди подумають?

– Роби що кажу, хай він прийде і прийме мене в члени Компартії...

– Що?! Як я межи людьми буду ходити?

– Ой сину, сину, як вмру то хоч буду знати, що одним комуністом менше стало!

* * *

Львів. В салон автобуса заходить вуйко з кулеметом:

– Шановні добродії, а чи не підкажете ви мені, котра година?

Усі сидять, мовчать. Тут негр схоплюється з місця:

– Сімнадцята година, п'ятнадцять хвилин дядьку!

– Та сиди, синку, сам бачу, що не москаль!

* * *

Сидить старий бандерівець біля дому, люльку курить. До нього внук прибігає:

– Діду, діду, а то правда, що в тебе автомат на горищі захований?

Дід спокійно:

– Брешуть люди, внучку, брешуть.

Через якийсь час знов прибігає:

– А то правда, діду, що в тебе танк схований у лісі?

– Та брешуть люди, внучку, брешуть...

Ще через деякий час прибігає:

– А то правда, діду, що в тебе атомна бомба в городі зарита.

– От чого нема, того уже нема.

Мама – синові-школярику:

– Ти що, гадаєш, якщо випив горіляки з пивом, я не почую, що ти курив?

* * *

– Діду!
– Що?
– Чули, москалі у космос полетіли!
– Що всі?
– Та ні, тільки один!
– То чого ж ти тоді тішишся?

МІНІАТЮРИ З НАТУРИ

КОРОТКА БЕСІДА

– Залежно хто в кого вдався, – каже гуцул Митро. – У нашій родині всі дуже гострі, зразу реаґуємо на несправедливість, боремося за правду.

Його дідо був такий сильний, що аж не знав, де ту силу діти. На весіллі у сусідньому кутку села змовники загасили лампу та й наскочили на чоловіка. Хто за що вхопився, а той, що за волосся на голові, підстрижений «під мисочку», моментально був скручений, дідо йому поламав руки. Решта порозкидав, як поліна з-під хати. Запам'ятали всі, й ніхто вже не хотів перевіряти силу.

– А мій тато також мав тверду руку, – згадує. – То шилом кинув, бо йому щось не сподобалося. То взував рано черевик, а хтось його не послухав. Йой, він так гримнув черевиком, аж у черепі загуло барабаном. Бесіда була коротка: раз і всьо!

Оповідач так махнув рукою, ніби відрубав драконові хвоста. Такий, каже, і його син, дає відсіч кожному, хто переходить межу дозволеного і не дотримується порядку. Нічого не вдієш, спадковість незмінна, проти неї не попреш.

МУЛЬТИК ПРО ЛІХТАР

Родину Лобураків називають творчою. Батько Олексій – багаторічний колишній директор художньої школи, заслужений працівник культури. Мати Марія – народний умілець. Сини – Олег живописець, а Володимир виражає себе у художній фотографії.

Звісно, творчі люди не заспокоюються на досягнутому. Пан Олег написав і видав окремою книжечкою казку «Коломийський ліхтар», виступив у ролі сценариста, режисера-постановника і, потративши свої кошти, створив однойменний мультиплікаційний фільм за участю учнів художньої школи, оператора Вадима Дудіна, актора драмтеатру Захара Новицького і композитора Михайла Тимофіїва.

У музеї історії міста, де відкрилася виставка живописних робіт художника, відбулася прем'єра першого місцевого мультика, який може стати початком циклу мультиплікаційної коломияни для дітей, як зауважила завідувачка відділу культури і туризму Уляна Мандрусяк.

Автора присутні вітали з успіхом. Це було його найкращою винагородою за творчий доробок.

Василь РЯБИЙ, *м. Коломия*